

Arrest

nr. 120 158 van 6 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 maart 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 februari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 25 februari 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 april 2013 met referentenummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 december 2013.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. LIJNEN, die *loco* advocaat G. FRANSIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 25 februari 2013 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. Dit is de eerste bestreden beslissing.

Op diezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de verzoekende partij tevens een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit bevel wordt evenzeer op 25 februari 2013 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in combinatie met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in combinatie met de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsmede artikel 62 van de vreemdelingenwet.

2.2 Er dient op gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet bij beschikking aan de partijen de grond meegedeeld werd waarop de waarnemend kamervoorzitter zich steunt om vast te stellen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt in de beschikking van 2 december 2013 met betrekking tot de door de verzoekende partij ontwikkelde middelen als grond tot verwerping van het beroep het volgende gesteld:

“Het middel lijkt ongegrond.

De eerste bestreden beslissing, zijnde de beslissing van 13 februari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, geeft duidelijk de juridische grondslag aan, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en bevat een feitelijke motivering die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van die bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. De eerste bestreden beslissing werd formeel gemotiveerd. Een schending van de van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1911 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Er wordt op gewezen dat de vraag of de indiener van een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet moet beschikken over een identiteitsdocument, beoordeeld dient te worden op het ogenblik van het indienen van die aanvraag (RvS 219 256 van 8 mei 2012) en niet op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij betwist niet dat haar aanvraag niet vergezeld was van een geldig identiteitsstuk of gelijkgestelde titel. Waar de verzoekende partij stelt dat zij perfect te identificeren was aan de hand van de bijlagen 13 en 26 wordt erop gewezen dat deze documenten de identiteitsgegevens van persoon bevatten zoals ze door die persoon verklaard zijn. Deze documenten kunnen niet gelijkgesteld worden met een geldig identiteitsstuk of gelijkgestelde titel.

Verder dient opgemerkt dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet duidelijk de cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden voor een aanvraag om machtiging tot verblijf bepaalt. Dienvolgens dient niet te worden ingegaan op de uiteenzetting aangaande het lange verblijf in België, de integratie, duurzame lokale verankering en sociale banden, aangezien reeds één van de cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden, zijnde de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde, niet werd vervuld. Gelet op het risico van identiteitsusurpatie, kon de verwerende partij derhalve in alle redelijkheid en volledig overeenkomstig de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vaststellen dat, op het

ogenblik van het indienen van de aanvraag, de verzoekende partij niet voldeed aan de door de wetgever, in dit artikel, voorziene ontvankelijkheidsvereiste. Met haar betoog maakt de verzoekende partij geen schending van artikel 9Bis Vreemdelingenwet aannemelijk.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Zoals hoger al uiteengezet, werd het onderzoek zorgvuldig uitgevoerd en werd de bestreden beslissing in alle redelijkheid genomen in toepassing van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet. Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

De verzoekende partij voert geen middel aan tegen de tweede bestreden beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13)."

2.3 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 18 december 2013 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in.

Ter terechtzitting van 11 februari 2014, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 2 december 2013 opgenomen grond, verwijst de verzoekende partij integraal naar haar verzoekschrift en wenst hierin te volharden. Tevens wenst zij een korte toelichting te geven: de regularisatieprocedure is heel streng gereguleerd, maar sommige mensen verdienen een kans (zij woont hier al 11 jaar, spreekt Nederlands en Frans, is perfect geïntegreerd en is werkbereid). Enkel door een vormgebrek is zij niet geregulariseerd, de aanvraag was met name niet vergezeld van een geldig identiteitsstuk, en dit is niet evenredig. Zij stelt dat er geen sprake is van identiteitsusurpatie, want de identiteitsstukken zaten wel in de stukkenbundel van het annulatieberoep. De stukken werden laattijdig ingediend, maar wel vóór het nemen van de bestreden beslissing, en zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 9bis en de criteria van de instructie van 19 juli 2009, alleen het identiteitsdocument ontbreekt. Haar vorige advocaat heeft het dossier niet volledig overgemaakt, maar dat kan haar niet ten kwade geduid worden. De onontvankelijkheidsbeslissing gaat tegen alle redelijkheid in. Zij vraagt een menselijke beslissing te nemen.

De verwerende partij stelt dat uit de redactie van artikel 9bis blijkt dat de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde wordt gesteld op het moment van het indienen van de aanvraag.

2.4.1 Ambtshalve stelt de Raad vooreerst de onontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring vast voor zover het betrekking heeft op de tweede bestreden beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten.

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden rechtsbeginsel en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618 en RvS 8 januari 2007, nr. 166 392).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij zich in de uiteenzetting van haar beide middelen beperkt tot de eerste bestreden beslissing en nalaat uiteen te zetten op welke manier de door haar aangehaalde rechtsregels en -beginselen door de tweede bestreden beslissing geschonden worden.

Bij verwijzing naar punt 2.2 van dit arrest, heeft de verzoekende partij met betrekking tot de vaststelling in de beschikking dat tegen de tweede bestreden beslissing geen middelen werden aangevoerd, geen opmerkingen.

In de mate dat het beroep tot nietigverklaring gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, is het derhalve niet ontvankelijk.

2.4.2 Vervolgens wijst de Raad erop dat in de beschikking van 2 december 2013 zeer uitvoerig werd gemotiveerd waarom het beroep van de verzoekende partij kan worden verworpen. De Raad kan slechts vaststellen dat de verzoekende partij er bij haar betoog ter terechtzitting geheel aan voorbij gaat dat - zoals uitdrukkelijk aangegeven in voormelde beschikking - de vraag of de indiener van een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 moet beschikken over een identiteitsdocument, op het ogenblik van het indienen van die aanvraag geldt (RvS 219 256 van 8 mei 2012) en dat, gezien de aanvraag noch van een geldig identiteitsstuk of gelijkgestelde titel vergezeld ging, noch van een geldige verschuiving voor de ontvankelijkheidsvoorwaarde, de beslissing van de verwerende partij dat de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde vervat in artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 voor voorliggende aanvraag niet werd vervuld, niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig voorkomt. Bijgevolg kan de omstandigheid dat het identiteitsstuk aanwezig was voor het nemen van de beslissing, zij het *“in de stukkenbundel van het annulatieberoep”*, hieraan geen afbreuk doen. Eén en ander klemmt des te meer daar de verzoekende partij bij het betoog dat *“(d)e stukken (...) laattijdig (werden) ingediend”* en slechts *“in de stukkenbundel van het annulatieberoep (zaten)”*, alsmede dat zij *“(e)nkkel door een vormgebrek (...) niet (is) geregulariseerd”* daar *“alleen het identiteitsdocument ontbreekt”*, ter terechtzitting uitdrukkelijk erkent dat zij geen identiteitsdocumenten heeft voorgelegd ter gelegenheid van haar initiële aanvraag om een verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij kan hierbij bezwaarlijk het argument dat *“(h)aar vorige advocaat (...) het dossier niet volledig (heeft) overgemaakt, maar dat kan haar niet ten kwade geduid worden”*, ter verantwoording aanwenden.

Voorts wordt in de beschikking uitdrukkelijk het volgende gesteld: *“Verder dient opgemerkt dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet duidelijk de cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden voor een aanvraag om machtiging tot verblijf bepaalt. Dienvolgens dient niet te worden ingegaan op de uiteenzetting aangaande het lange verblijf in België, de integratie, duurzame lokale verankering en sociale banden, aangezien reeds één van de cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden, zijnde de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde, niet werd vervuld. Gelet op het risico van identiteitsusurpatie, kon de verwerende partij derhalve in alle redelijkheid en volledig overeenkomstig de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vaststellen dat, op het ogenblik van het indienen van de aanvraag, de verzoekende partij niet voldeed aan de door de wetgever, in dit artikel, voorziene ontvankelijkheidsvereiste. Met haar betoog maakt de verzoekende partij geen schending van artikel 9bis Vreemdelingenwet aannemelijk.”* Het is duidelijk dat indien de verzoekende partij een vraag tot horen indient en zo kenbaar maakt dat zij het niet eens is met de beschikking, maar zich ter terechtzitting beperkt tot de stelling op integrale wijze te verwijzen naar het verzoekschrift en hierin te volharden, om daaropvolgend louter een aantal aspecten van haar verzoekschrift betreffende haar verblijf in België, haar talenkennis, integratie en werkbereidheid, zij het met het oog op een *“menselijke beslissing”* te herhalen, terwijl hieromtrent in de beschikking uitvoerig gemotiveerd werd en de verzoekende partij de argumenten van de beschikking geenszins weerlegt, zij op deze manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind en het beroep dient te worden verworpen.

Uit het voorgaande volgt dat de verzoekende partij aldus geen elementen bijbrengt die ertoe zouden nopen anders te oordelen over het bovenstaande.

Met verwijzing naar de in voornoemde beschikking opgenomen grond aangaande de middelen van de verzoekende partij kan worden vastgesteld dat een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in combinatie met zowel de beginselen van behoorlijk bestuur -zo al ontvankelijk-, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, als de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991

betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, geen afbreuk doet aan het hoger gestelde.

Het eerste en het tweede middel zijn in alle onderdelen, zo al op dienstige wijze opgeworpen, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET